

Kuulkaa — älkää suuttuko — vakuutan etten lainkaan ajattele johtaa teitä harhaan.

Niin pitkälle kun päivä jo onkin ehtinyt, se pysähtyy vähäiseen hiekkasäkin muotoiseen esteeseen, joka olen minä.

Minun nukkuvan ruumiini yli päivä kapuaa. Ja minulla on muudan este nousta ylös.

En tahtoisi jättää teitä tuntemaan kummastusta, kun ilmoitan asiani näin mutkitellen.

Sillä kuka tohtisi nousta tähän pakkasesta ja silkkonauhoista ritisevään rätisevään päivään, jossa seisotetaan maitoja eteisissä.

Aurinko hehkuu kaiken kylmyyden takaa kuin juomalasin läpi, sama utuvaippa ympärillään kuin äärimmäisen helteisenä päivänä.

Kylmyys —
on muudan este. . .

Minun kaulaliinani on uneni keulakuva — päättymättömän tekemiseni symboli — olletikin siinä tilassa — sängyssä loikoillen — kaulaliinani julistaa kuin kokardi virkamiehen päässä — ENHÄN OLE TOIMETON!
Kaulaliinani iloinen — sanoisinko pirteä — väri saa teidätkin pysähtymään kynnykselle — ja kylläpä te hämmästytte kun te näette minut koko koreudessani — sinä hetkenä kun minun pitäisi nousta kaiken peittää hämäryys — Allah on suuri —!

Kuinka lyhytnäköisiä te olettekaan — teidän silmienne tilalla on kuono!

RUNOJA

Varhaista lähtöä varten
puhtaat vaatteet on huolella aseteltuna
valmiiksi tuolinnoille
ne hohtavat yössä jonka vastasatanut lumi valaisee
läpäisten raskaat verhot
matkallelähtijä nukkuu vuoteessaan

yöhön katoaa auto / kuivan pyrylumen sekaan joka hajoaa
vaahdoksi sen keulan ympärille /

humisevan yön takaa lonksuu ovi
jonka tämä kevyt valo on tipauttanut saranoiltaan.

KAARINA VALOAAALTO